

polna; čašo mojega telesa je z vrhom nalilo vino tvoje ljubezni. V kotu pri svoji postelji sem pripravila snežno gnezdece. Med sveže platno polagam rože in čakam. Vsa sem mirna, a ne mrtva; samo vase poslušam. Ležim in prisluškujem zgibu novega življenja med svojimi belimi boki; kakor njiva sem, ki čuva kal in zbira sile za sad. Če v solncu sedim, se gledam in ljubim, ker to telo ni več moje. Celo, o celo je podobi v en sam psalm ujetih mojih daljnih želj posvečeno.

Pastúškin :

Deva v črnem.

Slučaj naklonjen, kamorkoli grem,
zdaj po okolici in zdaj po mestih
zastrte v črno tvoje mi prelesti
ponuja v pašo radostnim očem.

Iz črne svile belim le dlanem
in licu žametnemu daješ cvesti,
vse drugo do vratu in do zapestij
le kakor zarjo skoz mrakove zrem.

Pogledi tvoji nemo v daljo zroči,
korak umerjen in ponosen tvoj,
nasmešek, ki ti jedva ustne boči,

obraza strogo-zagonetni soj —
vsa taka si, da nama ni pomoči:
še moram se pomeniti s teboj.

